

FOLK OG LAND

NR. 17 — 7. ARGANG

LØRDAG 10. MAI 1958

LØSSALG 65 ØRE

Fru Ase Storsæter
Mjødalen 21 B

MOREN BLE ARRESTERT — SØNNEN SKUTT

Nydelig historie fra 'frigjøringen' avsluttes i Stortinget

Stortinget behandlet i forrige uke en rekke såkalte billighetserstatninger, deriblant også erstatninger til endel personer som var mishandlet på forskjellig vis i forbindelse med førkrigsutskeielsen i 1945. Det eiendommelige var naturligvis ikke at en nå endelig 13 år etter bekvemmet seg til å gi erstatning til noen få, men det at det faktisk fremdeles finnes stortingsmenn og andre som motsetter seg at staten i disse få opplagte tilfeller gjør rett og skjell for seg.

Vi nevner et av tilfellene. En dame i femtiårene ble i 1945 uten videre arrestert og satt fengslet i syv uker, mens tjuefronten i mellomtiden besatte hennes hus, ramponerte det på forskjellig vis og stjal forskjellig løssøre m. v. Grunnen til denne arrestasjon var at hennes sønn hadde vært medlem av NS og hadde tjenstgjort i statspolitiet. Sønnen, som naturligvis også var arrestert, ble som det heter i fagsproget «skutt under fluktforsøk». Det er den betegnelse den norske presse ellers ikke har forakt nok tilovers for når det jevnlig kommer slike meldinger fra de mere durkdrevne terrorland.

Hverken Justisdepartementet eller Erstatningsutvalget hadde funnet å kunne innvilge eller anbefale søknaden om billighetserstatning! Justiskomiteen hadde derimot foreslått en billighetserstatning på 5000 kroner. Komiteens medlemmer Reinsnes og Strømdahl (begge arbeiderpartiet) stemte mot. Sistnevnte var endog freidig nok til i Stortinget å søke å redusere heimefrontens herjinger og kom inn på enda en side av denne for den norske rettsstat så nedverdiggende sak. Det viste seg at det også her dukket opp et forsikrings-selskap som ikke ville oppfylle sine forpliktelser. Det begynner å bli mange av dem nå! Fruens sønn, som ble likvidert «under fluktforsøk» hadde en livsforsikring på 25 000 kroner, som selskapet naturligvis nektet å betale. Derimot var det storsinnet nok til å tilby å betale polisens gjenkjøpsverdi 340 kroner! Nå dukket imidlertid Erstatningsdirektoratet opp og anla sak mot forsikrings-

selskapet. Noe som førte til at selskapet naturligvis måtte ut med forsikringssummen, som gikk inn i dødsboet. Den edle herr Stømdahl mente at den del moren fikk av disse penger etter at Erstatningsdirektoratet hadde fått sitt, kunne være erstatning nok for den likviderte sønn.

Vi savnet innlegg fra en rekke stortingsmenn som burde hatt noe å si til denne svinske historie og til herr Strømdahls innlegg. Desto gledeligere var det å se at en annen arbeiderpartimann, Oscar Lindberget tok avstand fra sine to partifeller i det som kalles justiskomiteen. Han pekte på at den arv som ble tilbake til henne etter at sønnen var skutt ikke kunne regnes som erstatning. Erstatningsdirektoratet var ikke gått til sak for morens skyld, sa Lindberget, men for å få inn mest mulig av de penger som skulle inndras hos sønnen. Det var intet å legge moren til last og jeg vil bestemt ta avstand fra at noen skal straffes fordi de er i slekt med en skyldig, sa han.

Nå, dette med skyld og ikke skyld er en annen side av saken. Det som interesserer i denne forbindelse er at det fremdeles i år 1958 finnes stortingsrepresentanter som motsetter seg erstatning selv i de tilfeller hvor det ingen dissens er om skyldpørsmålet og uten anstendige motiver for å ville opprettholde uretten. Slike folk bør ikke komme på Stortinget mere.

Godviljens menn

I bladet «Varden» (18/12—47) har avdøde stortingsmann Neri Valen gitt endel opplysninger fra sin deltakelse i riksrådforhandlingene 17. juni 1945, hvorav fig. utdrag hitsettes:

«I plenums møte ved middagstid den 17. før forhandlerane gjekk til Dr. Delbrügge — der dei var tilsagt kl. 16.15 var det avtalt at nytt plenums møte skulle holdas kl. 18.

Fra møtet med Delbrügge gjekk me samla til fylkesmann Christensens kontor for å dryfte situasjonen og fyrebù plenums møtet kl. 18. På Christensens kontor var også soren skriver Harbek. Vidare kom Pål Berg til stades. Til stades i konferansen var so-leis Presidentskapet, Christensen, Harbekk, Berggrav og Berg.

For det fyrste blei alle gjort kjent med Dr. Delbrüggens nye framlegg.

So heldt biskop Berggrav fram at han forstod uttalelsene frå Dr. Delbrügge slik at tyskarane ønskte ein separat fred med oss. Og han meinte at slik som stoda var

Fort. s. 7.

Det er ille nok med alle som tier til uretten om en ikke også skal ha folk der som forsvarer den. Ellers var Strømdahl ikke alene i Stortinget. Det var 21 representanter til som stemte mot en erstatning på 5000 kroner for sønn og hjem.

Ole Halfdan Jensen:

På bevoktningstjeneste utenfor Oscarsborg 1940

Spennende timer ombord på bevoktningsbåten «Furu»

Vår kampfelle, daværende premierløytnant i Marinen Ole Halfdan Jensen tjenestgjorde i april dagene 1940 som sjef på bevoktningsbåten «Furu» som sammen med bevoktningsfartøyet «Alpha» skulle etablere indre bevoktnings-tjeneste i Oslofjorden utenfor Oscarsborg og Drøbakundet. Han har ført nøyaktige notater over begivenhetene i de kritiske døgn da tyskerne forserte Oslofjordens befestninger, riktignok med alvorlige tap. Vi tror sikkert våre lesere vil finne interesse i disse opptegnelser fra en av dem «som svek landet». Om ikke annet gir det et eiendommelig inntrykk av forholdene hos oss dengang regjeringen manøvrerte oss inn «på den rette sias». Det hører ellers med til historien at Jensen er blitt avspist med halv sjømannspensjon på grunn av sitt medlemskap i NS.

B/b «Furu» var fra Fredrikstad. Marinen hadde leid det til bevoktningstjeneste og en maskinist skulle følge med som ansatt ombord. Fartøyet var en forholdsvis stor slepebåt som for det meste var blitt brukt i Glommavassdraget. Det var forholdsvis gruntgående og gjorde opptil 10 knops fart. Det var atskillige vedlikeholdsmangler ved overtakelsen og Marinen fikk ganske store utgifter ved om-innredningsarbeider utført ved Fr.stad mek. Verksted under mitt tilsyn. Deretter måtte vi til Horten hvor det ble montert en kanon ombord og tilsatt fullt mannskap, som nå besto av 15 mann. Kanonen var en 37 mm revolverkanon med 5 løp av meget gammel modell, nærmest en museums-gjenstand. Dessuten ble vi utstyrt med 5 Krag Jørgensen og stkr. rifler av litt grovere kaliber og større lengde, såvidt jeg husker var det Remingtongeværer. 2 stykker Nagantrevolvere dannet slutten på vårt krigsutstyr.

Det var altså disse to fartøyer stasjonert i Filtvet som skulle kontrollere trafikken på fjorden. Kontrollen besto i at alle fartøyer skulle føres opp på et skjema med angivelse av navn, slags, hjemsted, fra, til, både for fartøyer inn fjorden og ut. Hver morgen skulle listen over passerte fartøyer telefoneres til sjøvoktningssjefen Oscarsborg. Deretter skulle listen skrives av og sendes til samme til bekreftelse av telefonmeldingen. Dessuten skulle enhver uregelmessighet øyeblikkelig

meldes pr. telefon til sjøbevoktningssjefen. Begge båtene ble ofte anvendt også til annen tjeneste, sleping, troppe-transporter o. l. og bevoktningen måtte da utføres av ett fartøy alene.

Vi hadde radio ombord og så fikk vi da høre om mine-utlegningen 8. april og proklamasjonene i den anledning. Begge bevoktningsfartøyene hadde tjeneste på Filtvetavsnittet på denne tid og hadde patruljetjeneste på fjorden annen hver natt. Fra logbo-ken til B/b «Furu» noterer jeg for 8. april: Vind SSO, styrke 2—3, overskyet, bar. 7780, temp. 3 gr. +. B/b «Alpha» patruljerte på fjorden og hos oss på «Furu» ble det holdt telefonvakt. Ved dagslys kom «Alpha» inn og fortøyde og «Furu» foretok overvåkingstjenesten over trafikken på fjorden med kikkert. Kl. 19.30 kastet «Furu» los fra fortøyningsbøyen og begynte patruljeringen på fjorden. Ut-på kvelden ble vi anropt av «Alpha» som ga beskjed om melding fra Horten til patruljerende bevoktningsfartøy at der skulle holdes utkikk etter et fly fra Marinen som ville komme fra Horten i flytestilling på sjøen og skulle anvises plass ved bryggen i Filtvet. Vi holdt derfor sterk og god utkikk etter omtalte fly da vi atter ble anropt fra «Alpha» og fikk beskjed om at Horten hadde meldt lakonisk og kort

«Ytre Oslofjords befestninger er i kamp».

Det var alt. Hvem var det

(Fort. s. 8).

DET VAR I MAI —

— da øvrigheten tok i bruk konsentrasjonsleirer, og serverte en blanning av preussisk reglement, piggråd og dyrefor som norsk rett.

Dagbladets forhold under okkupasjonen

Av P O T E M K I N

Vi var nokså klar over at Dagbladet måtte bli vår værste angstbiter etter frigjøringen av Dagbladets bundne angstkomplekser. Har det vært overveiet landssviksakt mot Dagbladet? Dagbladet tenkte at angrep er det beste forsvar og et par av disse personer som selv vet at deres eget forhold var ynkelig har den hele tiden ledet forfølgelsen av de politisk dømt. Ganske nylig slo Dagbladet sin egen rekord i menneskekjakt. Det er ikke rart at venstre er et døende parti, som har slikt udemokratisk hovedorgan.

Dagbladets enkle resept er:

N. S. = N. S. D. A. P. = Auswitsch. Altså: N. S. = Auswitsch.

Utenom Dagbladet er det ingen i Norge som lenger fastholder slikt tull, og slett ikke Aftenposten som alltid følger strømmingen i tiden.

Men tilbake til vår spesielle venn og parnassets mening om bladet:

— «Oskars avis levet av løssalg, skandaler, tortur og landssviksaker. Den hadde en streng moral, og brakte sedelighetsforbrytelser på første side. Den ryddet opp. Den var et sannhetsbevis, den avslørte usedelige prester og skattesnyterske skipsredere. Det var en meget modig avis. Og i sedelighetssaker gikk den detaljert tilverks. For sannheten skulle fram. Hver enkelhet. Det var en nidkjær avis». Slik skrev den farlige løve på parnasset Jens Bjørneboe, men hva tror du de andre mener om Dagbladet?

Like før den 9. april 1940 hadde en gammel medarbeider, S., skrevet en positiv skildring om arbeidstjenesten i Tyskland (som regjeringen Gerhardsen eller etterfølger blir nødsaget til å gjennomføre her) til Dagbladet. Artikkelen ble ikke tatt inn. En tid etter 9. april møtte S. Dagbladets sjefredaktør som sa at De sendte en glimrende artikkel fra Tyskland, som Dagbladet gjerne vil ha nå. Men nå ville ikke S.

I okkupasjonens første tid skrev Dagbladet under sin berømte redaktør meget pent om det hele som man vet.

Det er da således ingen mis-

lyd i nedenstående sitat fra Dagbladet 25. april 1940:

«Vi har håp om at alt praktisk samarbeid vil foregå i de avgitte gjensidige lojalitetsforsikringens ånd. Da vil de tyske myndigheter kunne stole på fortsatt lojalitet fra befolkningen både i Oslo og i de besatte distrikter».

Dette innlysende riktige kunne da ikke vært penere formulert i Fritt Folk?

Dagbladets ledelse, som NB ikke var NS, valgte aldri motstandens vei! Den 14. juni 1940 lot bladet trykke et kraftig spark til Konge og regjering. Ja, man kan spørre hvor mange mennesker Dagbladet ved sine skriverier har fått beveget inn i NS? Dagbladet skrev:

«Kongen og Regjeringen lot avgjørende politiske momenter gå forbi, — flyktet i interesse for sin egen person til England og slepte endog sønner av vårt land med for å adlyde Englands befaling og interesse. De har latt oss i stikken. Vi må prøve å greie oss uten dem».

Man bega seg avgjort inn på samarbeidslinjen da Dagbladet sommeren — høsten 1940 sendte sin first string Axel Kielland på pressefestreise ned til Adolf Hitlers presseorganisasjon med håndtrykk av Goebbels. Vi har fotos av det hele. Visste ikke herrene at Norge var i krig med det tredje rike — hva jo herrene siden påsto når de refererte landssviksaker?

I Farmand ble Axel Kielland angrepet av o.r.sakfører Knut Hesselberg på grunn av denne reise. Tenk å feste med den fæle overfallsmannens nazistiske pressefolk.

— Kielland skyldte i sitt svar på Skavlan, og da så —

Etter Skavlan kom perioden med redaktør Birger Andersen som leder av bladet. Denne var gift med en tysk dame, og Dagbladet ble nå lenge holdt under armene av Pressabtellungs Moser. Det var ikke Dagbladets skyld at det tilslutt måtte gå inn. Dette skyldtes litt for ideologisk betonte tendenser på den tid.

I denne onde tid rådet dog ikke den svarte nød. Det var da noe godt i bakgrunnen, så å si en egen juridisk person — Dagbladets trykkeri. Også det ledet av bare gode nordmenn. Dette opptok ifølge kontrakt trykningen av bl. a. NS-foretaket «Norsk Arbeids-

NYE PAROLER? Nemesis krever alltid sitt -

Den 18. mars d. å. hadde Stavanger Aftenblad en leder med overskrift: «Når fienden blir til venn».

Badet kritiserer «at der stadig er alt for mange mennesker i Norge som ikke kan fri seg fra sine inntrykk og opplevelser i okkupasjonsdagene» og «at det for disse mennesker er en fornærmelse at våre tidligere fiender nå er blitt våre venner og medarbeidere».

«La oss endelig ikke tro», sier bladet «at vi i Norge hadde noe privilegium på å bli holdt utenfor den siste verdenskrigen». — «Det vi først og fremst skal huske, er hva som førte til okkupasjonen og hvordan vi skal sørge for at noe liknende ikke skal gjenta seg. Men la oss ikke legge an på å holde sårene åpne bare for å huske hvem som tilføyde oss dem. Det er mindre verdig, og det kunne vi heve oss over — omsider».

«I Norge er vi gått helhjetet inn for OEEC og NATO. Gjennom NATO har vi militært samarbeid med det nye demokratiske Tyskland. Som en følge av dette er det forståelig at tyske offiserer blir knyttet til nordkommandoen på Kolsås — — —». Og, sier bladet til sist — hvis det faller oss vanskelig å ta imot tyske offiserer som representanter for det allierte tyske folk, må vi være klar over at årsakene til vanskene er mangler ved oss selv. Hat og fiendtlighet har aldri ført, og vil aldri føre til forståelse og samarbeid.

At slike ord kommer fra den kant er noe nytt og det må vel helst forståes at en kursendring er å vente ifølge nye paroler. Nå får vi se.

Ellers burde bladet være klar over at det var det norske underhånds samarbeide med Tysklands fiender og det norske eklatante nøytralitetsbrudd som tvang Tyskland til meget mot tysk ønske å gå til okkupasjon og at der ikke ble gjort urett mot Norge fra tysk side. **Argus.**

liv» og stillet også de kjente lokaler i Akersgaten til rådighet for ekspedisjon med videre.

Norsk Arbeidsliv var opprinnelig trykt i NS-Rikstrykkeri, så man burde apriori ha veket tilbake for denne frivillige og onde forbindelse.

Arbeidsgiverdirektør Erland sen vitnet i saken mot Norsk Arbeidslivs redaktør? Dette blad var meget fatlig Nazi-propaganda.

Vi skal ved leilighet komme tilbake til dette pikante tema. Faktor Hagel skrev i sin tid ganske skarpt om disse ting.

Man må anta at forsvarsminister Nils Handal liker seg i Bergens Handelsstands forening, i motsetning til sin kollega handelsministeren. Hvorfor ikke bytte roller. I neste omgang får vi et avslørende foredrag av handelsministeren i foreningen «Folk og forsvar» om herr Handelsministerens syn på Norges stilling innafor OEEC. A-flertallet i Stortinget besørger sandstrøingen.

Men, der er enkelte morskinger i Stortinget f. eks. Ramndal, justiskomiteens formann, kjent for hensiktsmessig sammenblanding av politikk, jus, lov og rett.

Sammen med sitt livorgan «Dagbladet» raser Ramndal mot Handals opplysninger om at det vil komme tyske NATO-offiserer til Norge. Dagbladet tilføyer den opplysning at tyskerne ønsker marinebaser i Norge.

Dette er en utfordring til det norske folk, raser herr Ramndal og tilføyer at det også er en utfordring til Sovjetunionen. Stakkars norske folk og stakkars Sovjetunion som fremdeles skal tvinges til å løpe i spann med Ramndal som kusk.

Siden «rettsoppgjøret» tok til har Ramndal, sittet høyt på sin kuskebukk og sunget «Det er dog deilig å fare, selv om vi seiler vår skute på grunn —». Ja, enten man kaller ham kusk eller skipper, det er dog den opphøyede stilling som teller.

Men, nå truer altså noen tyske offiserers tilsynekomst i Norge med å avsløre svakheten i Ramndals opphøyede stilling, som rettsoppgjørets vokter sammen med kommunistene.

Folk kan jo begynne å tenke selv! Nå, mente man at alt trygt forankret. Men, iflg. Ramndal er det endog fare for at tyskerne kan bli årsak til en ny krig — og hvem kan så lang tid i forveien si hva som er den rette siden, NATO-Tyskland eller Sovjetunionen.

Det fryktelige valg står for døren. Det misbrukte norske folk vil måtte ta standpunkt. Når folk skjønner det vil det også bestemme seg uten herr Ramndals hjelp. Herr Ramndal vil bli skjøvet bort fra sitt opphøyede stude. Nyter ikke å rase mot nemesis.

Nemesis kommer fordi herr Ramndal har unnlatt å reagere på justismord.

En sann patriot, ved navn Vidkun Quisling, har for atskillige år tilbake forutsett og forutsagt følgene av at partipolitikere har gått i spann med Sovjetunionen. Quisling ble drept av den grunn, etter

at partipolitikere hadde hengt på ham en plakat med ordet landsforreder. Folk hadde vanskelig for å tro dette om Quisling og partipolitikere har måttet mobilisere hele sin åndskraft og statens organer og resurser for å holde liv i propagandaen mot Quisling.

Da verdenskrig II var et faktum rådde Quisling til at Vesten skulle gå sammen med tyskerne i kampen mot kommunismen.

Men, England forblinnet av hat til tyskerne, deres store konkurrent om industriens markeder, foretrakk å gå sammen med kommunistene for å slå ned Tyskland.

Derfor snakket Quisling også om faren for bolsjevismen fra vest.

Vesten hadde sin besøkestid, da Tyskland var en stormakt med et krigspotensial som ingen annen enkelt nasjon har kunnet oppvise maken til. Men Vesten kjente ikke sin besøkestid.

Nå, er det et svakt og uenig NATO-forsvar som er Vestens håp. Man må ta kamp selv om utfallet er mere enn tvilsomt.

Til det trenges finsk sisu, mot og dødsforakt.

Noen tyske offiserers nærvær på Kolsås spiller selvsagt ingen rolle i det drama som rullet opp i vår tid. Men, hvis tyskerne vil aktivisere NATO bør Norge vise seg takknemlig. Fremdeles gjelder det at Tysklands skjebne er Norges skjebne.

Det er realpolitikk. Ryktet om tysk ønske om baser i Norge er det grunn til å se nærmere på.

Det er en skam hvorledes partipolitikere har latt vårt kyst- og sjøforsvar forfalle. Vi er en stormakt på sjøen. Vi har sjøfolk av høy standard, men vi må låne og tigge oss til marinefartøyer fra USA og CANADA.

De store U-båthaller og verksteder som tyskerne etterlot seg i Norge, er blitt ødelagt av de samme forblindede landsmenn som så villig går kommunistenes ærender.

I dag står mange beddinger tomme på norske verksteder og vi har stor arbeidsledighet. Går det ikke an å bygge minesvepere og torpedobåter på norske verksteder?

Vi behøver også minst 10 moderne eskorteskipp av fregatttypen. Vi må ha flere ubåter og ubåtbaser langs hele kysten.

Hvis vi selv ikke makter å fylle et program for forsvar av Norges kyst, da må vi bare være takknemlig for at tyskerne vil komme og hjelpe oss.

L. A. R.

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSON, ansvarlig

ALEXANDER LANGE

Øst eller vest?

Utenrikspolitikken blir som naturlig kan være mere og mere det sentrale spørsmål i diskusjonen her hjemme. Partier sprekker, enkeltmennesker strides, de glefsende hyener streifer om på de politiske marker, og den selvbehagelige, søvnige enighet om dumheter utad og urett innad holder på å vike plassen for en ubestemmelig, snikende frykt for resultatet av egne gjerninger.

Nå kan man naturligvis si at alt dette ikke vedkommer oss som er satt utenfor samfunnet, at vi nå kan sitte skadefro i bakgrunnen og se alt går slik som vi forutsa. Men så enkelt er det nå engang ikke. Først fordi hvis alt går under så går vi med, men dernest også fordi vi naturligvis trass i dom og død og urett nå som før og alltid har Norge i våre hjerter. Det har mørkmennene iallfall ikke kunnet ta fra oss. Norges skjebne og Norges fremtid var også den arv Vidkun Quisling etterlot oss.

Derfor er vi heller ikke likegyldige tilskuere til det som skjer rundt oss. Derfor er det både vår rett og vår plikt å gjøre oss opp en mening om hvorledes det best kan bøtes på de forbrytelser og dumheter som delte Europa i to ubetydelige halvdelar, som satelitter til de store riker i Øst og Vest, og brakte hele verden på kanten av undergang i det ragnarok som nå truer oss alle. Det er Roosevelts og Churchills etterlatte judaspenger et lidende Europa nå må prøve å vekse inn.

I slik en skjebnestund må Norge naturligvis først og fremst tenke på sine egne muligheter for å overleve. Det er ikke lenger tilstrekkelig å komme med fraser om «våre allierte». Alle normale mennesker vet at det ikke er noe som heber brorskap i kortspill, og at det bare er latterlig for et null i fattigkommisjonen å snakke om «allianser». I en slik konstellasjon er og blir vi nå som under verdenskrigen bare knekter for de store rovgriske nasjoner som trækker seg fram mot makten og æren gjennom blod og tårer, gjennom løgn og svik.

Vi har en beklemmende følelse av at det når alt kommer til alt er de samme overståttlige krefter som har den virkelige makt både i Øst og i Vest. Forsåvidt kunne det kanskje bli «eins Bier» for oss. Men til syvende og sist får en vel si at Djengis Kans etterfølgere i Øst vel betyr en større fare for den europeiske kultur enn den markskrikereske fabrikk-kolossen i Vest.

Men ett er å ønske når det gjelder utfallet av en eventuell ny verdenskrig, som sannsynligvis ikke vil etterlate mange overlevende hverken av makter eller mennesker. Et annet er, som en liten komisk David å stille seg opp til kamp mot Goliat uten å være nødt til det. Den kamp som muligens forestår hvis de ledende statsmenn i Øst og Vest er tåpelige nok — og vi har ingen illusjoner i den retning — er ikke Europas kamp. Europa har kjempet sin kamp og tapt den mot de forenede giganter i Øst og Vest. Sluttkampen vedkommer egentlig ikke oss. Vår oppgave er å overleve i en slik ny kamp. Og det gjør vi naturligvis ikke ved i en atomkrig å insistere på straks å bli betraktet som krigførende mot den ene part.

Vi har før sagt det og vi gjentar at Sveriges vei nå som før er den rette for det folk som vil leve gjennom fimbulvinturen. Sverige er vår naturlige venn og nabo og forbundsfelle, blant annet også av den grunn at like barn leker best. Sammen burde vi våke over Nordens nøytralitet med våpen i hånd og med like sterk vilje til om nødvendig å forsvare den som regjeringen i 1940 var innstillet på ikke å forsvare den.

Men det skal også på den annen side være sagt, at skal det lille Norge fortsatt delta i NATO's farlige krigslek, så får vi all anstendighets og fornufts navn også ta konsekvensen av det både med atombaser og med ytterligere oppgivelse av vår selvstendighet på disse områder. Den vei som følges i dag er dødslinjen: det er å trenge seg fram i forreste kamplinje uten å ville bruke tjenlige våpen mot fienden. Slik handler bare tåper eller landsforredere.

Niels J. Mürers Angst

Hva er det for tiden som engster Niels J. Mürer, — siden han stadig i landets største blad demonstrerer sin tilsynelatende uvilje mot det tyske folk, — som i nøden ga Adolf Hitler sin stemme i offentlig valg. Ustanselig vredes denne Mürer med skutt korpus over tyskernes framgang. For tiden kjekker denne forhenværende tyske satelitt seg over at tyskerne på verdensutstillingen i Bryssel søker å vise andre sider av sitt vesen enn sin «militaristiske fortid».

Kan det tyske folk mer komme bort fra en slik fortid enn for eksempel England? Har tyskerne røvet mer fra andre?

Kameleonen Niels J. Mürer er et dagligdags fenomen i Norge. I denne onde overgangstid for tyske u'er i hjemlige navn har han nok følt behovet for en omskrivning, og for å sone sin synd på kort sikt, dengang han i landets største og mest konjunkturbetonte blad forherliget i mammutartikler orden og oppsving i Hitlers Tyskland, så lenge det gikk godt.

Bør vår venn søke seg en stilling som navnet antyder, denne Mürer som la sten på sten i det huset som Hitler bygget?

A. L.

Norsk krigshistorie

Har det hendt i noe lands krigshistorie at det er blitt skrevet en svær bok om et felttog mot en inntrenger, som nådde sine mål uten at det ble løst et eneste skudd mot ham — ikke engang av vanvare? En affære hvori den nominelle sjef, etter okkupasjonen, da alle var blitt kjekke igjen, ble søkt stemplet som syndebygg med 60 dagers vaktarrest og døde av gremmelse, — etterat en av «felttogets» onde ånder og hans nærmeste medarbeider, som hadde bitt sin herre i hånden — var blitt forfremmet til general.

Den krigshistoriske avdeling har utgitt et slikt verk om felttoget i Setersdalsavsnittet 1940.

Potemkin.

Lei historie i Venezuela

Rettelse

I ovenstående notis i F. og L. nr. 15 — 1958 med utgangspunkt i Dagbladets kritikk av generalkonsul Øystein Halvorsen — har det innsneket seg vesentlige trykkfeil. Det skulle stå:

Har han (Halvorsen) grunnnet sine interesser og som venn (?) av den styrte president Jimenez ikke kunnet hevde de norske interesser i denne sak?

A. L.

Svar som fortjent

Dagbladet settes på plass

av Knut B. Davidsen

Etter Dagbladets sjofle angrep på konsulenten i Finansdepartementet som hadde vært NS-mann så bladet seg nødt til å ta inn — riktignok på bortgjemt plass følgende innlegg fra Knut B. Davidsen, som skriver så velsignet klart og greit om saken at vi synes han fortjener en bedre lesekrets enn Dagbladets:

Den annen verdenskrig er slutt

Forleden dag sperret De øynene opp på lederplass fordi et tidligere medlem av Quislings «regjering» er blitt ansatt som konsulent i Finansdepartementet. De protesterte mot en slik personalpolitikk fra regjeringens og departementets side. Det gikk «i all anstendighets navn ikke an å hente ut folk fra fengsle og sette dem i arbeid som regjeringens betrodde medarbeidere i sentraladministrasjonen». Deretter fulgte noen vakre ord om hva vi lovt hverandre 8. mai for tretten år siden. (Gudene må vite hva løfte vi ga om personalpolitikken for sentraladministrasjonen for tretten år siden).

For at ingen skal misforstå min bakgrunn, var jeg selv, mine foreldre, og min bestemor jøssinger av prima kvalitet. På veggen henger min fars krigsmedalje, tildelt post mortem. Det forhindrer ikke at jeg synes Deres aksjon mot Arvid Vassbotten var utilbørlig, herr redaktør. Uten å kjenne Vassbotten, går jeg ut fra at han har hatt noen grusomme dager etter at Dagbladet fant å måtte gjenoppfriske hatet fra krigen. Jeg sitter og lurar på hva hensikten var med denne aksjonen. Det var jo et angrep på en privatmann og hans levebrød. Ved å sette hans stilling inn i en sammenheng den ikke hører hjemme, ved å gi saken di-

mensjoner den aldri hadde fortjent, og ved å appellere til fiendskap folk er ferd med å glemme, har Dagbladet skapt fortvilte vansker for en mann som ikke har et ord å svare for seg. Derfor var denne aksjonen så billig og lite gjennomtenkt.

Hadde det bare vært maktmisbruk De var redd for. Men De vet like godt som oss andre at en konsulent i departementet ikke har noen makt. Det har derimot Dagbladet. Og derfor er denne lille saken ikke så helt liten likevel.

Tretten år, det er lang tid det, for en mann som har tilbrakt de fleste av dem i fengsel. Kanskje disse årene ikke gikk ubemerket hen over ham heller. Han ble visst ikke «hentet ut av fengslet» og satt i arbeid som regjeringens betrodde medarbeider? Han ble visst benådet ja — og så søkte han om en jobb . . . og fikk den. Siden fant man å kunne forfremme ham på ordinær måte. Det burde altså ikke skjedd?

Vi har vært stolte av vår rettsfølelse i dette landet. En mann har forbrutt seg mot samfunnets lov. Han blir dømt, og må sitte i fengsel. Så blir han benådet, og vi forlanger at han skal forsøke å finne seg en plass i samfunnet igjen. I kraft av sin fagkunnskap og dyktighet får han en jobb i departementet som konsulent. Men det skal han altså ikke ha lov til? Det ville være for godt for ham. Hadde han vært lege, eller for den saks skyld agent i skolliser hadde ikke Dagbladets redaktør dyppet sin mektige penn. Men altså Finansdepartementet! Er det så fint det da? Eller har Arvid Vassbotten gjort noe galt i jobben sin? Skal vi nekte en mann en stilling som han er kvalifisert for og som han tydeligvis fyller? Hvor lenge skal vi kjempe den annen verdenskrig i dette landet? Skal vi aldri bli ferdig med den?

Knut B. Davidsen.

Til medlemmene!

Vær vennlig å sende inn til Forbundet — giro 15028 boks 3214 Oslo din medlemskontingent for året 1958. De som fremdeles står tilrest med kontingenten for 1957 må være vennlig å sende denne inn straks.

Forbundskassereren.

Er barbariet definitivt akseptert?

Ansvaret for bombingene av sivilbefolkningen faller på England

Nå da hele verden skjelver i frykt for hva fremtidens atombombing av byer og hele landområder kan bringe og all verdens vitenskapsmenn roper sitt varsku mot dette vanvittige spill med menneskehetens fremtid, kan det være på tide å plasere ansvaret for denne utvikling der det hører hjemme.

I løpet av noen hundre år var iallfall europeerne kommet så langt at krigføringen var rettet mot motstandernes vepnede styrker og ikke mot sivilbefolkningen. Den eneste makt som her stadig brøt ut var England, som insisterte på å bruke sin flåte mot gamle, kvinner og barn ved å sulte dem ut. De håpet på denne måte til syvende og sist også å knekke den vepnete motstand. Og de reknet naturligvis riktig. For England har forbrytelsen hittil lønt seg.

Men dette er sagt bedre enn vi kan si det av den engelske jurist F. J. P. Veale i hans bok «Advance to Barbarism». Han siterer en rekke kilder for sine anførsler, bl. a. Mr. J. M. Spaight, C. B., C. B. E., tidligere førstesekretær i luftfartsministeriet, som i krigens slutfase fikk lov å sende ut en bok «Forsvar for bombing». Veale skriver herom bl. a.:

«Titelen selv kom som en overraskelse, siden få inntil da hadde hatt noen tanke om at noe forvar for bombingene var nødvendig. I denne bok lærte mannen i gaten for første gang at han hadde truffet en heroisk beslutning 11. mai 1940. Mannen i gaten hadde selvsagt ingen erindring om å ha fattet noen beslutning, heroisk eller uheroisk på denne bestemte dag. Han kunne faktisk ikke erindre å ha fattet noen slags beslutning på meget lenge, fordi beslutninger i et demokrati ikke fattes av slike som han, men av internasjonale finansmenn, pressebaroner, permanente embetsmenn eller leilighetsvis endog av ministre. Det var ikke rart at mannen i gaten ble perpleks.

Mr. Spaight, C. B., C. B. E. ga løsningen i følgende lyriske avsnitt:

«Fordi vi tvilte på den psykologiske virkning av den propagandemessige fordreining av den sannhet at det var vi som startet den strategiske bombeoffensiv,

vek vi tilbake fra å gi vår store beslutning av 11. mai 1940 den publisitet den fortjente. Det var visselig en feil. Det var en strålende beslutning. Den var like heroisk, like selvoppofrende som Russlands beslutning om å ta opp sin «brente jords» taktik. Den ga Coventry og Birmingham, Sheffield og Southampton rett til å se Kiev, Kharkov, Stalingrad og Sebastopol i øynene. Våre sovjet-allierte ville vært mindre kritiske overfor vår inaktivitet i 1942 hvis de hadde forstått hva vi hadde gjort».

I forbigående må den bemerkning gjøres at Mr.

Spaight i dette avsnitt ikke yter rettferd overfor de tjenester som ble viet ham og hans kolleger i luftfartsministeriet av propagandaingeniørene i Informasjonsministeriet. Uten deres hjelp kunne den strålende beslutning ha ført til uønskede konsekvenser. Det var utelukkende takket være det han foretrekker å kalle «propagandamesig fordreining» at innbyggerne f. eks. i Coventry fortsatte å innbille seg at deres lidelser skyldtes den medfødte skurkaktighet hos Adolf Hitler, uten en mistanke om at denne beslutning, strålende eller ikke, var den avgjørende faktor i saken. Hadde en slik mistanke eksistert ville deres reaksjon muligens blitt en annen.

En kan forgjeves granske samtidige krigspublikasjoner etter en nøkkel til hvorfor datoen 11. mai 1940 på noen måte er minneverdig. En meget nøye granskning vil imid-

(Forts. s. 6).

Noen bemerkninger til Israels 10-års jubileum

Israel har feiret sin 10-årsdag, og etter kommunistisk mønster naturligvis med en veldig militærparade med materiell innkjøpt — vesentlig fra Sovjetsamveldet — for penger skjenket av stammefrender i USA. Såvidt vi forstår er det også vesentlig gull fra samme kilde som har gjort det mulig å holde det kostbare foretakende gående.

Det er noe en glemmer å fortelle når det gjelder omtale av staten Israel. Det har vært skrevet så meget om araberstatenes samarbeide med kommunismen og på dette grunnlag er det da fiffig skapt en sterk mistro i Vesten mot Araberstatene, og da i første rekke Nassers Egypt.

La oss peke på følgende kjennsgjerninger, fremlagt for NF av dr. Fayez A. Sayegh:

Det eneste land i Midt-Østen hvor det kommunistiske parti er tillatt er i Israel. Det er da også i landet i tillegg til det alminnelige kommunistpartiet to marxistiske partier i Israel. Disse tre partier har tilsammen 25 plasser i parlamentet. De to sistnevnte partier deltar i regjeringdannelsen og har 4 ministre av kabinettets 16 medlemmer. Over 88 pst. av jordbruket

i Israel er organisert som kollektivbruk og ledet etter marxistiske prinsipper. Selv de mest primitive former for eiendomsrett er avskaffet.

Det var ikke minst takket være Sovjets støtte at Israel ble opprettet og bortsett fra Prag ble da også den første israelske diplomatiske utsending sendt til Moskva.

Det første land i Midt-Østen som kjøpte våpen fra Sovjetsamveldet var Israel.

Det første land i Midt-Østen som proklamerte en «nøytral» utenrikspolitikk og som siden har holdt seg hårdnakket til den, var Israel.

Israel forpliktet seg i 1953 til aldri å gå med i en anti-sovjetisk allianse eller pakt.

Israels handel med Sovjetblokken er av vital betydning for Israels økonomi og oversiger handlen mellom araberstatene og Sovjet.

Den lille knute på tråden i forbindelse med Israels overfall på Egypt i samspill med England og Frankrike er derfor neppe å ta alvorlig. For hva sa selveste Krusjtsjov da han ble spurt om det foregikk noen diskriminering av jøder i Sovjet — noe menneskelighetens forsvarere nå er sterkt opptatt av: «Til det kan jeg bare svare at halvparten av presidietts medlemmer er gift med jøddinner».

Kanskje det da fremtidig

Noen tanker om gamle og nye standpunkter

Det er nyttig og morsomt å lese aviser, for det er så rart med det, man lærer alltid noe av å se saker og ting drøftet fra forskjellig hold. I den senere tid har det vært spørsmålet om å få tyske offiserer på Kolsås som har fanget interessen mest. Det som straks slår en iaktaker, er de motstridende meninger som hersker om denne materie. For meg som avisleser står det slik, at jeg må si, at «Dagbladet» er den mest konsekvente av alle aviser. «Friheten» har jeg ikke lest, men jeg går ut fra, at den er fullt på linje med «Dagbladet» i dette stykke. De andre aviser derimot synes jeg er i høy grad inkonsekvente. Og hvorfor det? Jo, Dagbladet har den samme mening i dag som i 1945. Ikke en tøddel forandring, og det får man vel si er å være konsekvent. Klippe, klippe, vi vil ikke høre snakk om noen forsoning eller om tyske offiserer i vårt eget land, sporene skremmer o.s.v.

Men de andre aviser da?

Jo, de synes vi bør ta imot tilbudet om tyske offiserer og begrunner det på forskjellig vis. Men dette må da være i høy grad inkonsekvent. Ingen avis sa noe slik i 45. Hva sa de så? Jo, alle var enige om at tyskerne burde utrykkes, steriliseres, for da ville de dø ut av seg selv. En skjønn idé. Det tyske språk skulle ut av skolene og russisk inn isteden. Nå gikk det riktignok ikke slik som nordmennene dengang ville det, og i dag er som sagt mange gode nordmenn av den mening, at det er både nyttig og nødvendig å ha tyskerne med til å forsvare verden mot den russiske kommunisme, som for alvor holder på å ta kvelertak på hele verden som ikke er i kommunistisk regi.

Som sagt, de borgerlige aviser utenom «Dagbladet», ja forresten også «Arbeiderbladet» for den saks skyld, er fryktelig inkonsekvente. Men de kan vel unnskyldes seg med, at det er tillatt å skifte mening. Bjørnstjerne Bjørnson sa engang da han ble bebreidet, at han skiftet politiske meninger, at han kunne ikke noe for, at han visste bedre i dag enn for 10 år siden.

kunne være på sin plass å tale om Israels frivillige samspill med kommunismen og Sovjet istedenfor å peke på inntil det trettende at araberstatene — som innen sine grenser har forbudt kommunistiske partier — på grunn av Vestens tåpelige politikk tvinges til å søke kontakt med Sovjet-Samveldet.

Formentlig vil også avisene idag kunne si det samme. De kan vel heller ikke noe for, at de vet bedre i dag enn de viste 13 år tidligere.

Hvis man bedømmer de to avisstandpunkter realistisk, så må man bare si, at «Dagbladet» standpunktet i høyeste grad er dumt, for ikke å si farlig. Kjerringa mot strømmen sa også klippe, klippe inntil hun druknet i malstrømmen. Akkurat slik kan det komme til å gå med «Dagbladet» også, hvis man følger dets lærdomme i tykt og tynt. Men heldigvis får man si, de andre aviser vidner om å ha litt mer forstand og endog en viss evne til å overvinne seg selv. Dette lover godt for fremtiden for mange andre ting også, som har hendt de siste 13 år og som kan trenge å bli tatt opp til diskusjon i avisene. Det vil være å ønske at avisene åpnet sine spalter for en saklig behandling av de ting som har med rettsoppgjøret i Norge å gjøre. Å boikotte en slik behandling vitner bare om dårlig samvittighet.

Som alle vet, ble Norge i 1940 okkupert av tyskere. Disse var ledet hit opp med engelsk og fransk fiernstøtt bistand. Der ble også i aviser og på annet hold skumlet om bistand fra NS. Da vi så fikk det såkalte rettsoppgjør i 1945, ble NS-folk utpekt som syndebukker for okkupasjonen og de ulykker den førte med seg.

Merkelig nok ble det ikke tyskerne, som fikk unngjelde, men NS-medlemmer. Rettsbevisstheten hos folket krevde det, het det seg. Et merkelig resonnement. Noe liknende har forresten hendt i historien før også. Ja endog her i Norge. Det var engang en dansk prinsesse Anna som skulle gifte seg med Jakob den 6. av Skottland. Da hun med følge reiste over Nordsjøen ble skipene overfalt av en svær storm og uvær med den følge, at de til slutt drev oppover Oslofjorden og kom like til Oslo. Der ble også bryllupet holdt. Men da dette hendte i en tid med hekser her i landet, fikk disse skylden for uværet og følgene av det. Folkets rettsbevissthet — massetoskeskapet — forlangte da, at heksene skulle straffes. Retten som dømte heksene fant, at de var skyldige og måtte dømmes strengt, men rettferdig selvfølgelig. Heksene ble dømt til å brennes levende, for som det sto i domspremissene «de hadde flydd jomfru Anne». 20 hekser ble da brent i Oslo.

Når vi minnes dette i dag,

Forts. s. 7.

BAK KULISSENE I LITTLE ROCK: Rystende opplysninger fra de røvede tyske provinser i øst

En lenge forberedt aksjon med det mål å etablere en kommunistisk neger-republikk i Sørstatene

II

Vi gjenga i forrige nummer et brev mot-tatt fra en av våre venner i U.S.A. om det vel forberedte komplott i Little Rock og pressens fortløpende av fakta. Fortsettelsen følger her.

En ting som mere enn noe annet forferdet den amerikanske opinion var en fjernsyns-sending fra Little Rock-opp-tøyene, der man så en brutalt utseende soldat i den federale arme rette en bajonett mot ryggen på en 14 års skolepike. Det vakte en storm av indignasjon. Det ble imidlertid sagt at soldaten bare hadde forsøkt å gå rundt piken, men det var for søkt til at noen trodde på det.

«Men vi kan takke Gud for denne hendelse» sier vår hjemmelsmann, fordi den ble gnisten som førte til avsløring av hele komplottet. Det skjedde gjennom en av de militære ledere som hadde mottatt ordren om å sette opp de militære enheter som ble sendt til Little Rock i Arkansas fra Washington. Det var en yrkessoldat, vant til å adlyde uten å spørre, og som samvittighetsfullt hadde utført den ordre han fikk. Men synet av den amerikanske soldaten ferdig til å stikke bajonetten i en amerikansk skolepike var for meget for hans samvittighet.

Han lot sannheten «lekke» ut til et amerikansk magasin. Og andre aviser tok det opp. Avsløringen førte til det rene ramaskrik.

Først forsøkte PENTAGON, den militære toppledelse å benekte fakta.

Det hvite Hus insisterte på at det ikke var sant.

Publikums forferdelse vokste i omfang og raseri og panikken bredte seg til hele administrasjonen i Washington.

Tilslutt måtte Army Secretary B r u c k e r motstrepene innrømme sannheten: at han hadde gitt ordre om mobilisering av de til Arkansas sendte i n v a s j o n s - e n h e t e r *). Tilståelsen hadde en voldsom virkning. Flere Sørstats-guvernører uttalte at videre forsøk fra Washington på å sende vepnede styrker til Syden ville bli møtt med

*) En provokasjon som kunne utviklet seg til en ny borgerkrig mellom Nord- og Sørstatene, og hvis hemmelige mål var etableringen av en kommunistisk neger-republikk, tilsluttet Sovjet-unionen (slik som nærmere omtalt i forrige artikkel).

vepnet motstand fra hver enkelt stats nasjonale tropper.

Ifølge denne amerikanske grunnlov er anvendelsen av militære i sivile saker definitivt forbudt. Presidenten er også avskåret fra å sende federale tropper inn i noen av enkeltstatene uten at slik hjelp er rekvirert av angjeldende stats gruverner. Hvilket altså ikke var tilfelle i Little Rock.

*

Da president Eisenhower ga den grunnlovstridige ordre om å sende tropper til Arkansas ble det begrunnet med at innbyggerne i Little Rock på det alvorligste hadde «krenket de av FN proklamerte fundamentale menneskerettigheter».

Hvis US godtar en slik «unnskyldning» for aksjonen i Little Rock vil den samme begrunnelse måtte gjelde en hvilken som helst av de amerikanske stater. Det ville gjøre FN charteret til den høyeste lov i USA (og henholdsvis alle andre medlemsstater). USA ville ikke lenger eksistere som suveren stat.

Den såkalte «United Nations Organisation» (FN) med sitt gigantiske glasspalass i New York er, med sine eks-territoriale rettigheter, i realiteten en fremmet base på amerikansk jord. Det gir Amerikas dødelige fiender full frihet til å operere innenfor murene.

De i første artikkel nevnte kommunistiske organisasjoner ADL (Anti-Defamation-League) og NAACP (National Association for the Advancement of Colored People) dirigerer et nettverk av agenter og tilhørende filialer over he-

le USA for å paralysere motstandskraften og hjernevaske det amerikanske folk. Hovedkvarteret i «Freedom House» (Frihetens Hus) i New York er et agentur med 25 regionale hovedkvarterer og et offisielt angitt antall på 2500 funksjonærer, spesialister i spionasje, ryktesprederi, forfalskning av sannheten m. m. — assistert av utallige frivillige som på sin måte deltar i propagandaen.

Og så ser vi USA's Høyesterett avsløre seg som redskap for denne sammensvergelse.

Høyesterett ble i årevis «bygget opp» med slike mål for øyet. Til å fylle de plasser som ble ledige i Roosevelts og Trumans tid ble systematisk anbrakt «internasjonalister» av den rette tro. Men først under Trumans etterfølger, Dwight David Eisenhower, lyktes det internasjonalistene å få besatt stillingen som høyesterettsjustitiarius med sin mann, Earl Warren. Og dermed var høyesterett under kontroll av anti-amerikanske krefter og deres tjenere.

Earl Warren var allerede fra studentdagene kjent som kommunist sympatisør og ble for ikke så lenge siden i selve Senatet anklaget for forbindelser med det pro-kommunistiske NAACP, likesom han utnevnte en notorisk kommunist som Isaac Pacht (sjefen for ADL) til dommer og andre høye verv.

«De-segragasjons loven» (opphevelse av raseskillet) var Earl Warren ansvarlig for. Disse lover følger de linjer som forlengst var trukket opp av NAACP og ADL, samt Ame-

Forts. s. 6.

Rapport fra den amerikanske kongressmann B. Carroll Reece

I «Sudeten Bulletin» finner vi en rapport fra kongress-medlemmet B. Carroll Reece fra Tennessee angående de tidligere tyske provinser øst for Oder-Neisse, d.v.s. Øst-Preussen, Pommern, Schlesien og en del av Brandenburg. Vi gjengir følgende korte utdrag:

«Denne del av Tyskland ble betraktet som et forsynings-kammer for Tyskland. Dets befolkning på 10,5 millioner mennesker ble drevet bort fra områder som hadde vært deres og deres fedres land siden middelalderen, og for mange siden forhistorisk tid. Av disse nådde vel 7 millioner Vest-Tyskland etter grusomme masse-mord, voldtekter og grusomheter av alle slag fra sovjetrussere og polske kommunistadister. Omkring 1 million fikk anledning til å bli igjen på sine fedres jord. Berøvet all sin eiendom og kastet ut fra sine hjem er deres tilværelse nu bare den å forsøke å eksistere.

2,2 millioner forsvant under denne folkevandring. — Vandringsstoget var blitt utsatt for nedslaktning ved hjelp av maskingevær, og mange ble også simpelthen maset under sovjetpanservognene. Andre ble bare lelet tilside og koldblodig myrdet. Andre igjen druknet i Østersjøens iskolde vann da bomber og torpedoer sendte båtene deres tilbunns.

Ett skip, «Wilhelm Gustloff» hadde ombord mere enn 6,000 flyktninger, mest eldre mennesker, kvinner og barn fra Øst-Preussen, som sank i den våte grav, en katastrofe overfor hvilken «Titanic»-ulykken blekner. Massevis av andre ble etterlatt for å dø av sult og sykdom. Königsbergs befolkning sank på to år fra 100,000 til 25,000. Dette er resultatet av det sovjet-russiske regime. Det er nok mere korrekt å kalle det for mord. Andre kunne ikke overleve den barbarisme de ble utsatt for i sovjetrussiske og polske fengsler, eller enda verre «livet» i de røde slaveleire.

I tillegg til disse millioner ble 5 millioner tyskere fordrevet fra sine hjem i forskjellige andre deler av Europa, deriblant 3,5 millioner fra Tsjekkoslovakiet og 1 million fra det egentlige Polen. Alt ialt har 13 millioner flyktninger nådd Vest-Tyskland.

Den bruk Polen har gjort av de røvede provinser er slik at kommunistmyndighetene nå er alvorlig bekymret. I «Zycie Gospodarcze», et økonomisk tidsskrift i Warszawa, rapporteres at titusener har forlatt de stjålne eiendommer. Kommunistavisen «Glos Szyeciński» i Stettin forteller at kystlinjen mellom Stettin og Danzig, som tidligere sydet av liv, nå er en øde kyst.

For noen uker siden gav «Zycie Gospodarcze» rapport fra de tyske provinser under polsk styre. Det fremgikk herav at landbruksproduksjonen var sunket til 40—50 prosent av hva den var da eiendommene var i tysk eie. Senere rapporter medgir at disse tall er dobbelt så høye som de virkelige. Områdets udyrkede jord har øket med 3,7 millioner acres».

Dette er tall og opplysninger som burde gi noen hver noe å tenke på. Hvor er verdenssamvittigheten hen når det gjelder disse opprørende forbrytelser mot humanitet og menneskelighet?

Fremsynt Jens Bjørneboe

Den sterkt skrivende og allvitende Niels Chr. Brøgger skrev i Nationen om Jens Bjørneboe blant annet: — Men jeg kan ikke la være å minnes én ting: Da «Anne Frank's dagbok» utkom, — dette mesterverk som siden ble dramatisert, og har fortryllet et åndeløst lyttende publikum i Sverige, Danmark, Tyskland, Nederland, Belgia, England, De Forente Stater og Norge, — da skrev Jens Bjørneboe en merkverdig anmeldelse av boka i vår største avis, hvori han blant annet luftet sin tvil om dagbokas ekthet.

Så langt den lure konjunkturtrytter Brøgger.

Da Bjørneboe betvilte ektheten av «Anne Franks dagbok» — var han forut for sin tid. Som vi har opplyst her i bladet er den manglende ekthet temmelig på det rene.

Vår bønn:

Skriv kort og adresser brevene til redaksjonen, ikke til redaktørene privat.

Eisenhowers tropper på «inn-sats» i Little Rock.

Er barbariet akseptert?

(Forts. fra s. 4).

lertid bringe for dagen den kjennsgjerning som ble fordunklet av langt mere sensasjonelle nyheter, at natten til 11. mai «angrep 11 Whitley bombefly jernbaneinnetninger i Vest-Tyskland».

Den fulle betydning av denne bekjentgjørelse, først avslørt nesten fire år etter av Mr. Spaight trer først fram etter ytterligere undersøkelser og ettertanke. Vest-Tyskland i mai 1940 var selvsagt like meget utenfor militært operasjonsområde som Patagonia. Inntil denne dato var bare steder innen for krigsområdet eller slike avgjort militære mål som den tyske luftbase på Sylt eller den britiske på Orknøyene blitt angrepet. Dette raid natten til 11. mai 1940, var — selvom det i seg selv var trivielt — en epoke-dannende begivenhet, idet det var det første bevisste brudd på den fundamentale regel for sivilisert krigføring, at angrep bare skal rettes mot fiendtlige kjempende styrker.

Det var først meget senere at det ble nødvendig å finne rettfærdiggjørelse for slike redsler som fant sted den natt da de tettest befolkede deler av Hamburg ble en brulende smelteovn og tusenvis av menn, kvinner og barn kastet seg i kanalene for å unngå den fryktelige hete. Hovedunnskyldningen dengang var at det bare var gjengjeld for tyskernes bombing av Warszawa og Rotterdam. Mr. Spaight avviser disse argumenter med den forakt de fortjener. «Når Warszawa og Rotterdam ble bombet», peker han på, «var tyske armeer ved deres porter. Luftbombardementet var en operasjon innenfor den taktiske offensiv». Kaptein Liddel Hart aksepterer dette syn. «Bombing foregikk ikke», skriver han, «før tyske tropper kjempet seg inn i disse byer og var således overensstemmende med de gamle regler for beleiringsbombardement».

«Forsvar for bombing» er en bemerkelsesverdig bok, ja faktisk en forbausende bok tatt i betraktning tidspunktet da den ble skrevet. Mr. Spaight er ikke tilfreds bare med å tilstå at ansvaret for å ha startet praksisen med bombardering av sivilbefolkningen hviler på Storbritannia. Han insisterer også på at Storbritannia må bli tilkjent æren for å ha utpønsket og satt ut i livet denne praksis.

Han hevder hårdnakket at denne avgjørelse kan spores tilbake til «a brainwave» de

britiske eksperter fikk i 1936 da Bomber Command ble organisert. Bomber Commands eneste raison d'être forteller han oss «var å bombe Tyskland hvis det skulle bli vår fiende». Videre sier han at det var tydelig at Hitler var klar over at dette var Storbritannias hensikt i tilfelle krig, og at han derfor var ivrig etter å komme til en overenskomst med Storbritannia om å innskrenke flyvåpnets virksomhet til kamposonene. Endelig er han enig i at Hitler bare uvillig lot bombe britisk sivilbefolkning tre måneder etter at RAF hadde begynt bombing av den tyske sivilbefolkning, og gir uttrykk for den oppfatning at Hitler etter at bombing hadde begynt nårsomhelst ville vært villig til å stoppe nedslaktningen. «Hitler ønsket sikkerlig ikke at den gjensidige bombing skulle fortsette».

Mr. Veale kommer også inn på luftmarskalk Sir Arthur Harris' uttalelser om disse spørsmål i boken «Bombeoffensiv», som utkom i 1947. Det heter herom bl. a.:

«Han også tilskriver Blitzens fjasko Luftwaffe-sjefenes kortsynthet ved ikke i fredstid å skaffe seg bevopnede bombefly utsett til angrep på en fiendtlig befolkning, en forsømmelse som gjorde at Tyskland tapte krigen, erklærer han. Hadde tyskerne vært istand til å holde på med sine angrep, skriver han, ville London utvilsomt ha lidd samme grufulle skjebne som overgikk Hamburg to år senere. Men i september 1940 sto Tyskland der «med nesten uvepnede bombefly — slik at ødeleggelsen av de tyske bombeflyeskadrer i kampen om England var omtrent som å skyte kuer i en eng».

Mr. Veale fortsetter:

«Herrene Spaight og Harris taler med autoritet som henholdsvis førstesekretær i Luftfartsministeriet og luftmarskalk. De kjennsgjerninger de fremlegger kan ikke trekkes i tvil av folk i likhet med nærværende skribent som mangler de kunnskaper og «inside informations» som de har. Allikevel vil noen kanskje finne det vanskelig å godta deres fortolkning av disse kjennsgjerninger. I henhold til deres felles erklæringer besto generalstabene i Storbritannia, Tyskland og Frankrike før 1939 bare av eldre, profesjonelle soldater, hvis hjerner, som var blitt senile gjennom rutine, ikke var istand til å oppfatte den opplagte kjennsgjerning at hvis bomber ble øst ut fra luften over den fiendtlige stats

Hva pressen ikke vil gjengi fra Paul

Hartmanns bok:

Det heter i Paul Hartmanns bok s. 324 om bombing på Victoria Terrasse, som rammet en trikk og drepte 62 Osloborgere:

«Regjeringen (i London) var enig i at det hele var den fene tåpelighet». (Regjeringskonferanse 9. 1. 45).

Regjeringens raseri over amerikanernes bombing av Rjukan, fortiet i pressen, unntatt Morgenposten.

Hartmann s. 139 «I regjeringskonferansen i dag (23. 11. 43) ble saken om bombing av Rjukan m. v. behandlet. Enstemmig og sterk misforståelse med amerikanerne som ikke holdt avtalen om å underrette de norske myndigheter — og det har vært mistanke om at amerikanerne ville rydde en konkurrent av veien».

Denne Londonregjeringens innstilling til disse landsskadelige tiltak som vi i den hjemmeværende administrasjon — kjempet mot — forsåvidt helt på linje med eksilregjeringen — det er da noe ganske annet enn tungtvannstøvgifilmøgn. A. L.

befolkningssentrer, så ville denne stats krigsanstrengelser bli påvirket. Bare i det britiske luftfartsministerium, og der bare på grunn av en plutselig ide, gikk det en prås opp, med den følge at Storbritannia tre år før krigsutbruddet alene begynte å planlegge overensstemmende hermed. Som følge av motstand fra den franske generalstab fikk Bomber Command først 11. mai 1940 gå løs på den oppgave den var bygget for. Deretter sto det den fritt å streife om — med følger som vi kjenner godt nok.

Det kan synes anmassende, men det bør nevnes at det er en annen mulig fortolkning som kan ha unngått herrene Spaight og Harris' oppmerksomhet. Det kan hende at de menn som hadde nådd de øverste stillinger i Storbritannias, Tysklands og Frankrikes generalstaber ikke var felles idioter uten evne til å oppfatte det åpenbare. De kan fullt ut ha forstått hva som kan oppnåes av virkning ved å bombe en fiendtlig sivilbefolkning og likevel med vilje ha unnlatt å følge denne politik, fordi den stred mot hovedpunktet i sivilisert krigføring».

*

Såvidt Mr. Veale, som i sin

BAK KULISSENE

(Forts. fra s. 5).

merican Liberties Union, American Jewish Committee og ledende kommunistiske funksjonærer i FN og En-Verden organisasjonen, videre av den i første artikkel nevnte sjef for presidentens «Palace Guard» Sherman Adams og justiminister Brownell som ble løst fra sin stilling etter Little Rock-affæren.

Også med denne lov kjører man negrene foran seg. De provoserer rasemotsetninger og utnytter den dermed forbundne opphisselse til å fremme egne planer. De har ingen ærlig omsorg for negrene, men bruker dem som brikker i sitt kyniske spill.

FBI, den siste skanse erobres.

I 40 år har FBI (Federal Board of Investigation) vært den barrikade som har stått mellom det amerikanske folk og den internasjonale sammensvergelse som arbeider for å undergrave statens sikkerhet. I FBI's arkiver har alt det innsamlende materiale og alle beviser mot disse samfunnets fiender ligget vel bevart, likeså navn og opplysninger om de mange som har vært med på å avsløre forrederne. I 40 år har FBI vært et bolverk med indre fiender. Og det var usårbar fordi dets arkiver var beskyttet av loven. FBI hadde også en enestående posisjon hos det amerikanske folk.

Og så er det uhørte skjedd at det har lyktes internasjonallistene å bryte ned barrieren og få Høyesteretts kjennelse for at FBI's arkiver skal være tilgjengelig for den indre fiende. Hvilket betyr en katastrofe for FBI's fortsatte arbeide.

I ly av den alminnelige begeistring «for Våre Store Allierte» under krigen var bygget opp et altomfattende spion- og propagandanett med seksjoner innen alle områder av samfunnslivet: innen fagorganisasjonene, innenfor de politiske partier, i pressen og i underholdningssektoren. Fra Hollywood og teatrene på Broadway spres syndfloder av kommunistinspirerte forestillinger, mere eller mindre kamuflert. Og fra forlagene en strøm av direkte og indirekte sovjetforherligende trykksaker.

nevnte bok også kommer inn på en rekke andre spørsmål i forbindelse med den overgang til gammelt barbari i krigføringen som siste verdenskrig bragte med seg. Vi anbefaler boken «Advance to Barbarism» på det aller beste. Den er kommet både i en engelsk og senere i amerikansk utgave.

Allerede to år etter krigens slutt, i 1947 kunne FBI legge fram de første avstående og ugjendrivelige beviser for eksistensen av et omfattende nett av organisasjoner som målbevisst og med nesten ubegrensede pengemidler arbeidet for å undergrave den amerikanske stat.

Det første sjokk kom med avsløringen av sovjetspionen Alger Hiss, mannen som utleverte formlene for A-bomben til Moskva. I tillegg kom opprulling av det omfattende spionnett i Canada, og senere gikk det slag i slag. — Det er disse avsløringer av den indre fiende som i verdenspressen har fått navn av «Mc. Carthy-isme» og heksejakt. Men i FBI's arkiver lå alle beviser vel forvart og dets kilder var hundre prosent beskyttet.

Så skjer det fantastiske at det lykkes internasjonallistene å få drevet igjennom at FBI's vel forvarte arkiver skal kunne gjøres tilgjengelig for den indre fiende.

Om følgene av denne Høyesteretts kjennelse, uttalte den kvinnelige formann i Sør Carolinas kommunistiske parti: «Denne avgjørelse vil bety en fornyelse av det kommunistiske parti i USA — nå er vi på marsj igjen».

Det var altså Kommunistenes HØYESTERETT og dens formann Earl Warren som 17. juli 1957 besluttet at FBI's arkiver skulle bli tilgjengelig for utenforstående, for eksempel anklagede spioners forsvarere.

Bare KONGRESSEN har adgang til å stille en høyesterettsdommer for retten. Og det avhenger således av Kongressen om det vil skje. Av denne grunn har nasjonale organisasjoner satt fram krav om å stille høyesteretts justitiarius Earl Warren for R i k s r e t t.

E. A.

P.S. En kan fristes til å oversette ordsproget «En liten tue kan velte stort lass» med: A Little Rock may Blow up a Mountain.

Brynjulf Vik mot staten

I disse dager kjemper o.r.-saksfører Brynjulf Vik for lagmannsretten i Bodø for rett i anledning at han ble bortført til England i Svolveværraidet. Bevisopptakene i saken, forklaringene av avdøde stortingspresident og det reale mannfolk Oscar Torp, av admiral Danielsen, general Ljungberg og oberstene Faye og Nagell — går stort sett i Viks favør. Og mer bevis har retten ikke behov.

A. L.

Godviljens Noen tanker - menn -

(Forts. fra s. 1).

no, burde ein gå inn for fredsslutning. Med utgangspunkt i det framlegget Dr. Delbrügge hadde levert oss, laga Berggrav utkast til eit framlegg frå norsk side med fullmakt frå riksrådet til å slutte fred med Tyskland.

Ingen av de andre, som hadde vore med i møtet hjå Delbrügge hadde forstått han på den måten. Og ingen av Presidentskapet var samd med Berggrav i at det ville være ønskeleg med fredsun-derhandlinger no. Derimot studde Paal Berg framlegget.

Berggrav heldt også fram, at det fylgde av seg sjølv at med ein fredsslutning no kunne ikkje Kongen koma tilbake,, og den heldigste ordning ville vera at han abdiserte frivillig. I det vidare ordskifte ba Paal Berg fylkesmann Christensen formelt om ordet (sidan vi var samla på Christensens kontor), og Paal Berg heldt eit innlegg i høg- tidelige former. Innhaldet var at situasjonen ute i verda med Frankrikes nederlag førde med seg at også me måtte fylgje ei anna linje enn hit- til. Difor ville han stø fram- legget om ei fredsslutning med Tyskland. Politisk var si- tuasjonen no ein heilt annan enn om morgonen og me kom no heller ikkje forbi å skilja oss med kongen. Han under- streka dette med å segja: «No er det slutt med jussen, det er politikk det gjelder». Og når situasjonen var den ville han tilrå å sende telegrafisk opmoding til kongen om å ab- disere. Han baud seg til å gå til den svenske minister og røkja etter om det ville være høve til å få sende et slikt telegram.

Eg ser enno for meg Paal Berg sittjande på ein stol bortmed vindauga i Christensens kontor og halda denne talen. Den gjorde et sterkt inntrykk på oss alle.

I tilslutning til det som Berggrav og Berg hadde halde fram forma Berggrav fram- legget (som eg har mellom papira mine frå denne kon- feransen): «Stortingets pre- sidentskap telegraferer straks til kongen og henstiller til ham at han i forståelse av den nåværende politiske og militære situasjon og for å sikre det norske folks uav- hengighet, gir avkall for seg og sin sønn på sine forfat- ningsmessige funksjoner».

Herrene Paal Berg og E. J. Berggrav er «dekorert» (norsk «pyntet» med storkorset av St. Olavs orden. Den første også med Borgerdådsmedaljen som tillike også den avdøde konge

Forts. fra side 4

er det fordi det har sånn mer- kelig likhet med hendinger fra vår egen tid. I 1945 og ut- over ble mange «hekser» dømt her i landet. De store blant dem ble skutt, ikke brent, et i seg selv godt framskritt i «hu- man» retning i vår mer mo- derne tid. Ingen har selvføl- gelig noe å beklage seg over, fordi alt er skjedd med ret- tens bistand og i rettfærdighe- tens navn. De små «hekser», ca. 40 000 ialt ble også dømt strengt, men rettfærdig slik som rettsbevisstheten hos fol- ket krevde det. «Dagbladet» og andre aviser var også inne på å sende NS-folket til Bjørnøya eller andre steder langt vekk, men det ble det altså intet av. Man nøyet seg isteden med det som banksjef Sjur Lindebrekke sa engang i 45: «Alle NS-folk er i virkelig- heten konkurs», og det ble de også ved rettens hjelp og fol- kets rettsbevissthet i mer el- ler mindre grad.

Men hvorfor ble de nå det? Jo antakeligvis fordi de kun- ne beskyldes for å ha vært med på å «ha flydd» Johan Nygaardsvold, Kong Haakon og flere andre over Nordsjø- en.

Vi har nettopp hatt påsken 1958, hørt evangeliene og li- delsehistorien. Det gjør ondt å vite, at jødene var så stygge dengang at de dømte en mann som Jesus til døden og så hengte ham på et kors. Det rareste ved det hele er også det, at nettopp de aller beste mennesker skulle være, pre- stene og de skriftlærde, gikk i spissen for å få ham døds- dømt, han som bare hadde gjort det som godt var, hel- bredet o.s.v. Det er kanskje gått med mange som med meg. Når jeg for 20—30 år si- den hørte lidelsehistorien, så kunne jeg aldri begripe, at prestene og de skriftlærde skulle være de første til å rope korsfest — korsfest. Jeg kunne ikke forstå noe slikt, og hadde vanskelig for å tro det. I dag tror jeg det fullt og fast, der er ikke en tvil lenger i min sjel, for nå har jeg opplevet og hørt noe liknende. Siden 1945 har mange prester med biskop Berggrav i spissen ropt kors- fest, aldri talt et forsonende ord, som kunne dempe opp- hissede gemytter. Ikke engang fulgt mesterens ord om å til- gi. Det er så rart med det man opplever. Det gir en erfaring som holder og som ikke kan tas fra en.

H. K. G.

bar — etter henstilling.

«Det eiendommelige ved den tid Fransiska hører hjemme i er at dokumentasjon ikke biter på den. Det er det nye tidehvert at forstanden er

Gasol (propangass)

er fremtidens brennstoff for koking og belysning på hytta eller camping.

Be om brosjyre.

Fra pol til pol — Gasol —

H. SNAPRUD & CO.

MASKINER - REDSKAPER

Kongsberg — Tlf. 885 - 248

Sikker pengeanbringelse

Til godt regningssvarendes forretningsbygg trenger vi 1. pr. pantelån ca. 70 000, minst 5 pst. rente.

Bill. mrk. «Tilbud».

Overrettssakfører

Solveig Stang

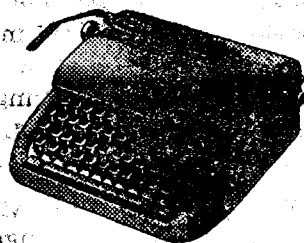
Bentsebrugt. 16 C. Oppg. A. Tlf. 37 96 26 — Oslo.

Familie-, arvesaker.

Alm. praksis.

Timebestilling.

Samme sted: Stensilering, bokføring.

Optima Elite

m/ tabulator. Kuffert kr. 595.—. Optima Plana m/ skinnkuffert kr. 545.—. Opti- ma Standard m/ desimaltabu- lator kr. 1220.

Greie betalingsvilkår.

Nærmere opplysninger sendes.

BERTEL BRUN

Boks 4017 - Oslo.

Arkitekt

HUSTAD

BÆRUMSV. 5, Ø. ULLERN

Telefon 55 61 39 — Oslo

Annelise Parow

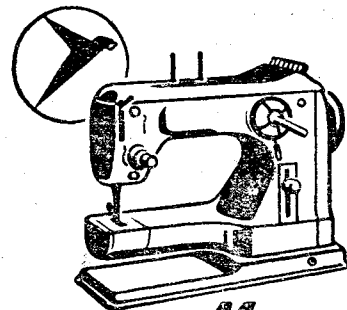
TANNINNSETNING

Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 - V. Lade- moen kirke - Voldsminde

død. Bordet fanger ikke len- ger» (Jens Bjørneboe: «Under en hårdere himmel»). L.

Messerschmitt

Messerschmitt

elektriske symaskin har fri arm, trykk-knapp-innstilling for knapphull, siksak, auto- matisk brodering m. meget mer. Magnetisk griper som ikke setter seg fast. Syr lær som silke med samme nål og tråd.

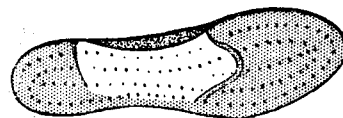
Garanti: 5 år.

Minerva symaskinmotor kan påsettes alle husholdnings- symaskiner. Eneste symaskinmotor med kulelager. Tåler drift døgnet rundt uten å gå varm. Behøver ikke smøring før etter 10 år. Hastighetsregulator som ikke kan brenne opp og som er gnistsikker. BROSJYRER sendes på anmodning. STEDSAGENTER med rett til enesalg ansettes over hele landet.

BERTEL BRUN

Boks 4017, Oslo. Tlf. 60 66 82.

HAR DE VONDE BEN?

Gå på Eskimo ortopediske innleggssåler med regulerbare puter for plattfot og tverr- plattfot. Egen oppfinnelse.

Mønsterbeskyttet. Putene kan reguleres individuelt.

Dame kr. 10.00. Herre kr. 12.00 + porto, i postoppkrav, oppgi skoens nummer, og tykke eller tynne såler.

Eskimo innleggssåler er uunnværlig for Dem.

HERRMAN STØTTUM, Grensen 5/7, II, Oslo.

Nedre port, oppgang D. Tlf. 33 24 44.

Filatelisten se her!

«Har en del frimerker fra siste krig Landshjelpen 1944 5 + 10 — 10 + 20 ørers. Samt endel av de første postgiro- merker. Kom med bud». Bill. mrk. «Frimerker».

Den nordiska tidningen

NORDISK KAMP, önskar läsare i NORGE. Prenumerati- onspriset är 10 norska kr. för helt år och kan sändas un- der tidningens adress: BOX 37 MALMÖ 1 SVERIGE.

Oslo Stigefabrikk

Brand-, maler- og skyvestiger oljet, m/ kadimerte beslag.

Inneh. ALF T. LUNDE, Mosseveien 8

Tlf. 68 88 17, priv. 67 07 79

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 75 54

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2

Telef. 44 43 33

HJELPEORGANISASJONEN

for frontkjempere.

Vi ber deg være med oss i hjel- pen for våre krigsinvalider. Send ditt bidrag, stort eller lite, til:

Postboks 1407 V, Oslo

Postgirokonto 18070

Benytt postgiroinnbetalings- kort, det er enklest og billigst.

På bevokningstjeneste

(Forts. fra s. 1).

kamp mot? Hadde det vært sjøslag ute i Skagerak og flyktet enkelte fartøyer innover Oslofjorden, eller søkte den seirende part inn for å slikke sine sår og samle sine enheter? Vi var jo ikke istand til å bli klok på noensomhelst av den meldingen vi hadde fått. Men ett syntes å fremgå ganske tydelig, at nøytraliteten skulle forsvares fullt ut. Det var jo derfor vi var her også. Kranfartøyet som bruktes i Drøbakundet hadde vi også sett i aktivitet ute på minefeltet og arbeidet der med ett eller annet. For ikke så mange dager siden hadde «Alpha» vært avsted med mannskaper fra Oscarsborg til avløsning eller permisjon eller liknende. Vi hadde ikke fått noen følelse av at våre myndigheter ventet noe spesielt akkurat nå.

Ved midnattstider ble alt lys slukket på land både fyrlykter og all belysning ute og inne. Dette var første gang vi hadde hel, absolutt mørklegging, og vi fant situasjonen meget kinkig.

Den 9. april 1940 står notert i logboken: Vind SO, styrke 2, sjøgang 1, luft disig, bar. 7790, temp. 2 gr. + og under disse vær- og belysningsforhold å finne riktig landing i nattemørket var ikke greit. Men patruljeringen fortsatte med blandede lanterner og høyeste grad av aktpågivenhet. Alle mann på plass.

Det var påfallende stille på fjorden med trafikken, og så meget mere kunne vi interessere oss for søkningen etter det flyet som skulle komme på vannet ut fra Horten. Vi fant intet spor etter det tiltross for at vi nå hadde krysset fjorden flere ganger. Vi stirret sydover og undret oss over hva mon der foregikk der ute langt utenfor det vi kunne se. Øst i fjorden, idet vi med halv fart vek styrbord over for gjennom syd å gå vestover igjen ble vi oppmerksom på noe som plutselig fikk skyggeaktige konturer. Hva var det? Det ettersøkte flyet var det ikke. Det så til å være

noe ruvende svært

som nærmet seg med kurs nordover. Vi ga mere ror og svinget gjennom vest mere nordlig kurs, og skrødde således inn på den kurs som det nordgående fartøy hadde. Det var fullstendig blendet for alt lys og gikk med sakte fart. Vi hadde heller ikke noensomhelst lys ombord og ble ikke anropet av det annet fartøy. Vi var sannsynligvis ikke oppdaget. Vi skrånet godt inn på baugen av fartøyet og fikk nå se at det var et krigsfartøy med kanoner i tårn på fordekket. Vi kom så nær at

vi kunne høre høyt oppe fra at mannskapet sto oppstilt der og småpratet sammen. Vi lå stille og ville la det store fartøy passere oss så vi kunne gå aktenom det og få varslet i telefonen til Oscarsborg.

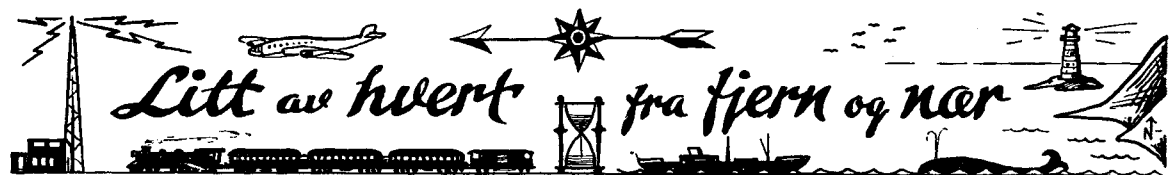
Da midtskipet passerte oss var det ikke mere enn 3—4 meter fra skipssiden og plutselig hørtes en stemme som sa noe som liknet

«nimmt das Licht weg!»

eller noe liknende. Jeg visste iallfall nå at fartøyet var tysk, og jeg visste at det var høyst påkrevet å få dekket til det eneste lys som det her kunne være tale om, nemlig lyset av natthuset, som selv sagt var synlig fra broen på et fartøy som var så meget høyere enn vår lille lave slepebåt. Luen til rormannen ble øyeblikkelig lagt over natthuset og vi hørte intet mere, bare summingen fra det indre av båten hvor maskinene arbeidet med langsom fart. Det sanmsynlige er at mannen med stemmen fra broen hadde oppfattet det svake lys som noe som skrev seg fra en lyskilde fra eget dekk og ikke fra et fartøy som lå kloss langs siden. Det var meget vanskelig å se noe som helst og avstanden fra den høye broen er ikke ubetydelig.

Og fartøyet gled forbi. Vi ga signal til maskinen om full fart for å komme så raskt som mulig på signalhold med Filtvet, men øyeblikket etter måtte vi gi full fart akterover, idet vi i siste liten fikk se baugen av et nytt fartøy dukke opp. Vi måtte bakke oss ut av leden. Klokkene var nær 4 om morgenen og jeg skriver av fra logboken: «Kl. 0400 kom krigsfartøyer inn fjorden. De viste seg å være tyske, 5 større og 2 mindre. Signalmeddelelse ble gitt til Filtvet signalstasjon og en stund etter begynte skytingen ved Oscarsborg. Skytingen varte ca. 45 minutter, hvorefter 6 fartøyer gikk ut fjorden og la seg stille ved Bevøen».

Etter å ha gjentatt meldingen i telefon til Oscarsborg og dessuten sendt den i posten ble «Furu» liggende ved Halvorshavnen brygge langs siden av «Alpha». Klokkene 12.30 passerte to tyske krigsfartøyer inn fjorden, da de ble stoppet ved kanonild fra Oscarsborg og vendte tilbake klokken 15.00 og la seg i Mossesundet. En masse tyske fly fløy inn fjorden og der hørtes skyting og bombenedslag fra festningen hele dagen. Mannskapet ble sendt i land for beskyttelse ved eventuelle bombenedslag under passering av fly, men hadde tilhold ombord. (Geværer og

NYDELIGE FREDSVENNER

Både USA og Sovjetsamveldet gjør like mange vanskeligheter når en skal ta et skritt over fra snakk til handling. USA og Storbritannia vil ikke stanse atomprøvene, slik Sovjet etter å ha avsluttet sin serie foreslår. På den annen side har Sovjetsamveldet nedlagt veto i Sikkerhetsrådet mot et amerikansk forslag om å opprette en internasjonal inspeksjonssone i Arktis for å forebygge overraskende luftangrep. Ingen normale mennesker kan etter det som hittil foreligger tro at noen av

ammunisjon ble brakt i land. Telefonvakt ble holdt.

10. april.

Stor flyvirksomhet av tyske fly innover fjorden over festningen, som ikke skjot mere. Norsk ubåt B4 og minesveiper «Otra» ble fortøyd ved Filtvet brygge. Utpå formiddagen var det ingen telefonforbindelse med Oscarsborg eller Horten, men vakthavende telefondame ved Filtvet stasjon ble på sin post og avventet begivenhetene og nye beskjeder. Det samme gjorde vi ombord i bevokningsbåtene.

Om ettermiddagen ble et norsk fly slept ut fra land på østsiden og senket ved at et tysk fartøy av hvalbåttypen rendte det i senk..

Den 11. april

gikk en rekke på 11 store transportskip og jagere på hver side inn i fjorden. Mannskapet på B4 og «Otra» gikk i land og tyskerne gikk ombord i fartøyene.

12. april

vanlig tjeneste ombord på bevokningsbåtene. Om morgenen kom beskjed fra sjøbevokningssjefen at bevokningsbåtene hadde ordre til å følge direktiver gitt av tyske myndigheter. Innholdet av den hemmelige bokkassen ble brent. Geværer og ammunisjon ble brakt ombord igjen. Kl. 22.00 ble Halvorshavna tankanlegg og bevokningsfartøyene besatt av tyske tropper som kom ombord fra D/S «Kristiania» som lå langs siden mens troppene hoppet ombord.

Lørdag 13. april

Fra den tyske kommandoløytnant Schulz og Feldwebel Fischer. Mannskapene ble tildelt tyske passersedler og gjorde seg klar til å reise hjem. Bare fartøysjefene fra «Alpha» og «Furu» skulle følge tyske offiserer til Oscarsborg med motorbåt «Nautulus». Tysk besetning ble satt ombord.

Ole Halfdan Jensen.

partene mener det alvorlig med fredspratet.

DE RUSSISKE RAKETTBASER

Utenriksminister Lange har ellers nedkalt sovjetrussernes raseri over sitt hode ved å hevde i Stortinget at Sovjet allerede hadde opprettet rakettbaser i en rekke av satellittstatene i Øst-Europa. De benekter dette og også Storbritannia har tatt kjølige imot Langes uttalelser. Vi viser i den forbindelse til at Folk og Land allerede for uker siden har meddelt at sovjetrussene har opprettet slike rakettbaser i Ungarn og vi har til og med oppgitt nøyaktig hvor basene var. Vår kilde var Deutsche Soldaten-Zeitung, som pleier å være usedvanlig godt underrettet når det gjelder militære spørsmål.

NASSER I MOSKVA

President Nasser har vært på besøk hos Krusjtsjov i Moskva. I et telegram om denne selebre begivenhet heter det at Nasser gjorde rede for sin regjeringens syn på problemene i Midt-Østen og pekte på den fare som Israel representerer. Krusjtsjov var helt enig i dette syn, sier korrespondentene. Det spørres bare hva fruene til presidietts medlemmer sier. De er jo etter Krusjtsjovs eget utsagn jøddinner for halvpartens vedkommende.

HØYRELANDSMØTE

Høyre har holdt landsmøte i Trondheim. I en uttalelse heter det at en fortsatt vil ha stor omsorg for bl. a. landets selvstendighet. Samtidig skal «samarbeidet med våre allierte» bli enda mere beslutsomt. Hvorledes disse to ting skal passes sammen vet alene Høyre. For alminnelige mennesker fortøner det seg slik at jo mere beslutsomt vi underkaster oss USA desto mindre blir selvstendigheten.

SPØRSMÅL OG SVAR

Er journalister skadedyr? spør Morgenbladet. Hertil må vi da sannheten tro svare at etter 1945 har en vesentlig del av dem vist seg å være det. For hva skal en kunne forlange av det brede folk når de som skal veilede det svikter

Post til redaksjonen

sendes under adresse postboks 3214. Hvis den adresseres til en av redaksjonens medlemmer personlig kan De risikere at den blir forsinket hvis adressaten ikke skulle være tilstede.

Altså:

Folk og Lands redaksjon, Postboks 3214, Oslo.

på en så uhørt måte når det gjelder anstendighet og sannhet.

SVENSK FJERNSYN

Mens vi her i landet holder på å surre og tulle med et fjernsyn som etter sigende skal bli satt igang i fjern framtid er svenskene kommet så langt med utbyggingen at store deler av Østlandet vil kunne ta inn fjernsynsendingene i Sverige Radio. Kan noen begripe hvorfor Norge alltid skal være sist, unntagen når det gjelder dumheter?

SKAL KRUPP-KONSERNET BESTÅ?

De tre vestlige stormakter har ifølge en melding fra London besluttet å ta opp beslutningen om å ødelegge Krupp-konsernet til revisjon. Amerikanerne, briter og franskmenn skal nå studere problemet etterat forbundskansler Adenauer i den senere tid har presset sterkt på i denne saken. Det er rart at ingen har spurt Norge, som jo etter hva det sies var med på å vinne krigen. Er det ingen som kan protestere litt igjen? Både mot Krupp og mot forbigåelsen av Norge? Kunne ikke Løberg avse tid til litt protesterende igjen?

GESKJEFTIG ARBEIDERFORENING

Herøya Arbeiderforening har sendt regjeringen to resolusjoner. Den ene protesterer mot atomopprustning av Vest-Tyskland og kan kanskje forklares med at frykten for bombing sitter igjen på Herøya siden både Herøya og deler av Eidanger ble bombet under verdenskrigen. Men da synes vi på den annen side at resolusjonen mot tyske offiserer ved NATO-kommandoene i Norge er malplasert. Det var jo ikke tyskerne, men engelskmennene som bombet Herøya — etter sigende riktignok ledet på rett vei av en los fra Herøya!

FOLK OG LAND

Ekspedisjon og kasse:
Klerschowsgt. 5, Oslo
Telefon 37 76 96
Boks 3214

Abonnementspriser:
Kr. 25,- pr. år, kr. 12,50 pr. halvår. Sverige og Danmark: kr. 29,00 pr. år, kr. 14,50 pr. halvår. Utlandet for øvrig: kr. 33,00 pr. år, kr. 16,50 pr. halvår. I nøytralt omslag kr. 35,00 pr. år, kr. 17,50 pr. halvår.

Løssalg 65 øre

Annonsepris:

32 øre pr. millimeter over en spalte.

Bruk postgiror. 16450.

Utgiver A/L Folk og Land
Sambandsstrykkeriet
Oslo